

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6557/2021
14.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Националне службе за запошљавање, ПЈ Београд, против туженог АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Ана Ђинђић Станимировић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1236/20 од 16.06.2021. године, у седници већа одржаној 14.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1236/20 од 16.06.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1236/20 од 16.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 1097/19 од 19.02.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео као последицу саобраћајне незгоде од 21.07.2014. године, у износу од 143.207,33 динара, са законском затезном каматом од 19.02.2020. године до коначне исплате, док је за вишак преко досуђеног износа до траженог износа од 156.812,63 динара са каматом, као и за обрачун камате почев од 21.07.2014. године до 19.02.2020. године тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 30.760,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 1236/20 од 16.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 1097/19 од 19.02.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе да се размотре правна питања од општег интереса и уједначи судска пракса.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, у коме је истакао захтев за накнадом трошкова ревизијског поступка.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, нема места одлучивању о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној ревизији јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада штете коју је тужилац претрпео на свом возилу у саобраћајном удесу који је скривио тужени. Тужбени захтев је делимично усвојен применом правила о терету доказивања из члана 231. Закона о парничном поступку и одредби материјалног права из члана 178. став 1. и 185. став 4. истог закона. Спорна правна питања на која се у ревизији указују везана су за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима.

Из изнетих разлога, применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари за исплату новчаног потраживања од 156.812,63 динара је поднета 20.01.2016. године, а побијаном другостепеном пресудом одлучено је о новчаном потраживању у износу од 143.207,33 динара. Како се у овом случају ради о

спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка из става трећег изреке побијане пресуде донета је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, с обзиром да трошкови одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни за вођење парнице.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић